

кога не сж прѣставали да милѣятъ и копнѣятъ за своето отечество. Чувството, което ги е свързвало съ тѣхната родина, е заседнало дълбоко-дълбоко въ душата имъ и се е прѣдавало отъ поколѣние на поколѣние. Това чувство ги свързва и до днесъ съ България — тѣхното отечество и ги кара да съдѣйствуветъ за неговия напрѣлкъ.

Отъ бесарабскитѣ българи произхожда и съврѣмениятъ бѣлѣжитѣ български родолюбецъ и дарителъ по народната ни просвѣта—*Георги Ивановичъ Цанко Килчикъ*. Родилъ се Георги Ивановичъ Ц. Килчикъ въ Комратъ, Басарабия, на 4 априлъ 1854 година. Родителитѣ му — Иванъ и Прѣпа — произхождали отъ Казанлъкъ, отдѣто Андрей Цанко Килчикъ, прадѣтъ на Георги Ивановича, се прѣселилъ въ Басарабия въ начало на XIX в. по врѣмето на страшнитѣ кърджалийски врѣмена. Неговиятъ синъ Димитъръ Андреевичъ Цанко Килчикъ, дѣдо на днешния комратски първенецъ, е билъ шесть годишенъ, когато баща му се прѣселилъ отъ България. А Иванъ Димитриевичъ Цанко Килчикъ, бащата на Георги Ивановича, се е родилъ вече въ Бесарабия.

Благодарение на познатото българско трудолюбие и пестеливостъ, Иванъ Д. Цанко Килчикъ достигналъ до завидно материално положение, придобилъ мошията (чифлика) „Садъкъ“, която оставилъ на сина си Георги Ив. Цанко Килчикъ. Послѣдниятъ получилъ основното си образование въ Комратъ, срѣднѣо — въ Кишиневъ, дѣто свършилъ I мъжка държавна гимназия, слѣдъ което се прѣдалъ на земледѣлие и скотовѣдство, отначало подъ ръководството на баща си, — който се поминалъ на 17 априлъ 1893 година, — а слѣдъ това — самостоятелно и съ трудъ и пестеливостъ значително увеличилъ наслѣденото. Днесъ мошиитѣ му сж на брой осемъ: седемъ въ Бесарабия и една въ Волинската губерния, а земята имъ е 40,000 хектара. Това ма-